

Jeg tror ikke, det vil lykkes Statsanstalten helt at fordrive Konkurrenterne, i hvert Fald de udenlandste Selskaber lade sig ikke fordrive og kunne ikke fordrives, for de udenlandste Selskaber virke ved ganske andre Midler og ved en Agentprovision, der naturligvis er langt højere end denne Statsanstalt vil indlade sig paa. Det vil maasse gaa saaledes som det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds sagde, at de meget respektable udenlandste Selskaber ikke ville betragte Danmark som et Marked, hvor man kan virke, og trække sig tilbage derfra, men der er jo vistnok en Del Selskaber, som ere lagte an paa at virke ikke saa meget i deres eget Land, som netop i Udlandet. Det er sagt, at man sender saadanne Institutter i Amerika, som ikke gøre Forretninger i Amerika selv, men ere anlagte paa at gøre Forretninger i andre Lande. Disse Selskaber ville altid kunne fange en Mængde „Liv“, om jeg saa maa sige, ved en meget ihærdig Agitation, ved at virke med Agenter, Prospektus'er, Oplysninger og Løfter, maasse ogsaa ved at have bedre Betingelser end den danske Statsanstalt, naturligvis kun med Forringelse af den Soliditet, som Selskabet frembyder. Hvis nu altsaa denne danske Statslivsforfikkingsanstalt mere og mere trænger sig ind paa Markedet, tror jeg, at det vil føre til, at den fortrænger andre respektable, navnlig danske Selskaber, og at Kampen vil komme til at staa mellem den og maasse en hel Del mindre respektable udenlandste Selskaber. Men naar det er saa, vil man jo se, at saa kommer den Mangel i vor Lovgivning, at der næsten ikke findes en eneste almindelig Bestemmelse om Livsforfikkning, til at fremtræde i et særlig grelt Lys. Jeg tror, at man maa erkende, at der særlig med Hensyn til Livsforfikkning er Anledning til og Nødvendighed for, at man regulerer dette Forhold ved Lovgivningen, ja endogaa før at indføre det, som jeg ikke er nogen stor Vnder af, nemlig en Statskontrol med Hensyn til denne Virksomhed, navnlig fordi Livsforfikkingskontrakten jo er af den Bestaffenhed, at det er meget vanskeligt for almindelige Mennesker dels at overse Kontrakten i sin Helhed, dels at bedømme, om Vilkårene ere de rigtige, og navnlig ogsaa at bedømme, om det Selskab, altsaa den Medkontrahent, med hvilken man indlader sig, virkelig er fuldstændig solvent og ikke alene solvent i Øjeblikket, men at det ogsaa vil være solvent om 50 Aar, det vil sige ikke alene, om Selskabet er saaledes funderet, men ogsaa, om de i dets Tariffer benyttede Regler i det hele taget ere saaledes,

at der ikke er nogen Fare for, at Selskabet, naar Forpligtelserne virkelig begynde at strømme ind paa det, viser sig insolvent. Det er noget, som Folk i Almindelighed slet ikke kunne bedømme, og det er det, som er det farlige ved Virksomheden. Naar et Forfikkings-selskab byder særdeles gode Vilkåar, lade Folk sig løkke derved, og har det en meget energisk Agent, fremstiller han Prospektus'er, der se overmaade lovende ud; derved faar han mange uhyggelige Sjæle til at komme hen og betale maasse i Nærværelse for at sikre deres eget eller deres Koners og og Børns Liv og Fremtid, og naar saa den Tid kommer, da de skulle have Vederlag derfor, gaar Selskabet maasse fallit. Derfor tror jeg, at jo mere den højterede Finansminister søger at stille denne Anstalt, der jo staaer under hans Overstyrelse, saaledes, at den trænger ind i Konkurrencen, desto mere er der Forpligtelse for Regeringen og Staten til at sørge for, at dette Forhold bliver reguleret. Det kan, som jeg tillod mig at antyde, reguleres derved, at man giver en almindelig Lovbestemmelse om, hvad der er tilladt, hvad der er fair i denne Forretning. Det er ikke nok at henvise til Straffeloven og navnlig til Straffelovens Bedragerbestemmelser, for dem kan jo vedkommende Selskab nok holde sig klar af, de angaa jo Tilfælde af saa graverende Bestaffenhed, at saa vidt gaar man dog ikke. Men der ligger imellem Straffelovens Bedragerier og det, som i saadanne Forhold maa siges at være utillabeligt og unfair, en hel stor Virksomhed, som man skulde have Bestemmelser om, altsaa en almindelig Bestemmelse, der siger nøjagtigt, hvad der er tilstedeligt, og hvad der ikke er tilstedeligt, hvad der er Ret, og hvad der er Uret paa dette Omraade, naturligvis i Forbindelse med de nødvendige Straffebestemmelser, og saa endelig en Kontrol fra Statsmagtens Side, hvorved der forlanges Anmeldelse for ethvert Selskab, der vil drive Livsforfikkingsvirksomhed her i Landet, Opgivelse af Status, Meddelelse af Tariffer og Takster o. s. v., og saa rimeligvis tillige en aarlig Indberetning om Selskabets Virksomhed. Det vil naturligvis medføre en Statskontrol, som jeg dog for Resten antager, at Livsforfikkingsanstalten for en stor Del vil kunne overtage, saa at der ikke væsentlig behøves ny Embedsmænd i den Retning. Den ærede Finansminister antydede forleden Dag, at det ikke nærmest var hans Sag at fremkomme med den Slags Bestemmelser, og han henviste til Justitsministeriet. Det er blevet mig sagt, at man i Indenrigsministeriet har haft den Slags Spørgsmaal under Overvejelse, men jeg antager i hvert Fald, at den meget